

דף ח.

עין משפט ד.

י"ד סימן שו פעיף ז

ז. הבכור אפי' בעל מום^ה נאכל תוך שנתו, ומאימתי מונה לו השנה, אם נולד בעל מום מונה לו מיום שנולד, והוא שיודע שכלו לו חדשיו^א שהרי נראה לאכילה ביום לידתו, אבל אם לא ידוע אם כלו לו חדשיו בודאי, מונה לו מיום הח' ללידתו.

דף ח:

עין משפט ב.

א"ח סימן תעב פעיף ט

י. שיעור הכוס רביעית לאחר שימזגנו^ב וישתה כולו או רובו^ג. ואם יש

ת. ממשנה בכורות כ"ו ע"ב, כלומר דלא מבעיא בזמן הבית שאינו קרב אלא תוך שנתו, אלא אפי' בעל מום בזמן הזה לא ישהנו יותר משנתו. ש"ך.

א. ה' חודשים לדקה וט' חודשים לגסה, אבל אם לא כלו, מונים רק מיום שראוי לאכילה, והיינו מיום ח'. ט"ז.

ב. וְאִם שָׁתָה לֹא מְזוּג יֵצֵא דִין ד' כּוֹסוֹת אֲבָל דִּין חִירוֹת לֹא יֵצֵא, דאין חשיבות אלא במזוג מיהו א"צ לחזור ולשתות, ב"י מהמ"מ.

ג. וע"פ סודן של דברים יין ע"י מזיגה נקרא יין המשמח וע"י המים שהוא חסד ממתק היין שהוא בגבורה בבחינת בינה, ויכוון בג' טיפין של המזיגה כנגד ג' יודין של שם אהי"ה במילוי יודין. כה"ח אות נ"ט.

ד. היינו כולו לכתחילה וכדיעבד די ברובו ומדברי הטור משמע דגם לכתחילה מספיק ברובו שלא כדעת התוס'. כה"ח אות ס'. וישתה רובו היינו רובו של כוס שהוא כמלא לוגמיו שהוא רוב רביעית. כה"ח אות ס"ג.

ה. ואפשר דגם בדעת מרן פירושו כולו למצוה מן המובחר אבל גם רובו הוא לכתחלה.

בכוס הרבה רביעיות שותין ממנו בני אדם **ד** כמנין הרביעיות שבו **ה**.
 וי"א שצריך לשתות רוב הכוס **ו** אפי' מחזיק כמה רביעיות.

הגה: וצריך לשתות השיעור בלא הפסק גדול **ז** בנתיים.

עין משפט ד. או"ח סימן תעב סעיף יב

יב. יג. יוצאין ביין מבושל **ח** ובקונדיטון.

ד. משמע אף לכתחילה יכולים לצאת בזה הרבה בני אדם בכוס אחד. מ"א ס"ק ט'. ולא
 הוי פגום כמו בסי' רע"א סעיף יו"ד כיון שבתחילת שתייתו של הראשון היה כוס שלם
 מותר לכתחלה לכולם. כה"ח אות ס"ד.

ה. לאו דוקא אלא כמנין רוב רביעיות שבו, אלא כיון שלכתחילה צריך רביעית לכל אחד
 נקט כנגד רביעיות שבו. כה"ח אות ס"ה.

ו. וכך היא דעת הב"ח, וסיים דזה בדיעבד אבל לכתחלה צריך לשתות כולו אפי'
 בכוס גדול. וכ"כ הפר"ח. והעיקר כדעת האומרים דאפי' לכתחילה די בשתיית רוב
 רביעית אפי' אם הכוס מחזיק כמה רביעיות, אלא שטוב לחוש לסברא הראשונה וליקח
 כוס קטן ולשתות כולו, וזו גם דעת השו"ע לחוש לי"א לכתחלה, וא"כ גם בכוס גדול יש
 לשתות לכתחלה כולו או רובו. כה"ח אות ס"ו.

ז. וכתב הב"ח דנראה דאפי' לכתחילה אין למלאות כל הכוס ממש בכוס גדול אלא
 ימלאנו עד רובו שזה ג"כ נקרא כוס של יין וישתה הכל לכתחלה, ובדיעבד יצא בשתיית
 הרוב ממנו, אבל המאמר מרדכי כתב על דברי הב"ח דלא מחזור ועכ"פ בכוס של קידוש
 וברכת המזון צריך למלאותו על גדותיו דכל דבר הטעון כוס צריך שיהיה מלא. כה"ח אות
 ס"ז.

ז. היינו שלא ישהה מתחלה ועד סוף יותר משיעור שתיית רביעית, כמ"ש בסי' תרי"ב
 סעיף יו"ד. ואם שהה יותר מאכילת פרס אפי' בדיעבד לא יצא, וצריך לחזור אפי'
 בכוסות האחרונים. אבל אם שהה יותר מכדי שתיית רביעית בכוסות הראשונים חוזר, ובשני
 הכוסות האחרונים אינו חוזר משום שנראה כמוסיף.

וילכתחלה ישתה רוב רביעית בפעם אחת. מ"א ס"ק י"א, ופר"ח.

ח. היינו בדיעבד. כה"ח אות פ"א.

עין משפט ו.

או"ח סימן תעב סעיף יא

יא. יב. מצוה לחזור אחר יין אדום ט.

הגה: אם אין הלבן משובח ממנו.

עין משפט ז.

או"ח סימן תעב סעיף יב

עיינ לעיל עין משפט ד

או"ח סימן ערב סעיף ח

ח. ט. מקדשין על יין מבושל^י ועל יין שיש בו דבש. וי"א שאין מקדשין עליהם כ.

הגה: והמנהג לקדש עליו אפי' יש לו יין אחר רק שאינו טוב כמו המבושל, או שיש בו דבש.

- ט. כך היא בירושלמי פ"ג דשקלים, ט"ז ס"ק ט', ויש עוד רמז שזה זכר לדם שהיה פרעה שוחט בני ישראל וגם זכר לדם שהיה במצרים כמו שהחרוסת היא זכר לטיט, ובמקומות שיש עלילות שקרים נמנעו מליקח יין אדום. כה"ח אות ע"ח.
- י. ודעת הרמב"ן שלא לקדש על יין לבן שאין בו אדמומית, ואין יוצאין בו ד' כוסות, אבל לקידוש היום ולהבדלה יוצא בו לכתחילה. כה"ח אות ע"ט.
- י. טעם דעה זו כיון שנשתנה למעליותא, ודעה השניה ס"ל דהשתנה לגריעותא, והעיקר כסברא ראשונה דמברכים עליו בפה"ג ולא אמרינן בזה ספק ברכות, כה"ח אות ל"ח.
- כ. ואפי' נתערב מעט מאוד כיון שנפסל למזבח אין מקדשין עליו, כה"ח אות מ"ב.